

«Վիևի Թուխը և բուրրը-բուրրը» : Գլուխ տասնչորսերորդ

Որտեղ Վիևի-Թուխը սոր խաղ է հնարում, իսկ Իան մասնակցում է խաղին

Հասնելով Անտառի ծայրին, Գետակը մեծացավ-մեծացավ ու դարձավ իսկական Գետ: Եվ մեծանալով, նա այլևս գժություն չէր անում, չէր թռչկոտում ու գլուխկոնծի տալիս, ինչպես սկզբում, փոքր ժամանակ, այլ հոսում էր լրջացած, հանդարտ ու անշտապ: Հիմա նա գիտեր, թե ուր է գնում և ասում է ինքն իրեն՝ «Շտապելու բան չկա: Երբևիցե բուրրս էլ այնտեղ կլինենք»: Իսկ նրա մեջ թափվող փոքրիկ առվակները գլուխները կորցրած վազում էին Անտառով, փայլատակում էին մեկ այստեղ, մեկ այնտեղ, մեկ այնտեղ՝ չէ՞ որ նրանք դեռ այնքա՛ն շատ բան պիտի հասցնեին տեսնել ու իմանալ:

Լայն արահետը, որը, թերևս, կարելի էր ճանապարհ անվանել, Անտառ էր գալիս Արտաքին Աշխարհից, բայց նախքան Անտառ մտնելը պետք է անցներ Գետի վրայով: Եվ այնտեղ, ուր Ճանապարհն ու Գետը հանդիպում էին, փայտե կամրջակ կար, համարյա նույնքան լայն, որքան ճանապարհը, և երկու կողմից փայտե ճաղաշարք ունեիր: Քրիստոֆեր Ռոբինը, եթե ուզենար, կարող էր ծնոտը հենել վերին ճաղաշարին՝ բայց շատ ավելի հետաքրքիր էր կանգնել ներքևի ճաղաշարի վրա ու կռացած նայել առանց շտապելու ինչ-որ տեղ գնացող գետին: Վիևի-Թուխը, եթե ուզենար, կարող էր ծնոտը հասցնել ներքևի ճաղաշարին, բայց շատ ավելի

հետաքրքիր էր գլուխը մտցնել ճաղաշարի տակ և փորին պառկած նայել դանդաղ հոսող Գետին: Իսկ Դնչիկի ու Ռուի համար դա Գետով սքանչանալու միակ հնարավոր ձևն էր, որովհետև նրանք այնքան փոքրիկ էին, որ ոչ մի կերպ չէին կարող հասնել նույնիսկ ներքևի ճաղաշարին: Նրանք պառկում էին ճաղաշարի տակ և Գետին նայում... Իսկ Գետը հոսում էր, դանդաղ ու հանդարտ՝ չէ՞ որ շտապելու բան չուներ: Մի անգամ կամրջակի ճանապարհին Վինի-Թուխը փորձում էր որևէ երգ հորինել եղևնու կոների մասին, որովհետև չորս կողմը կոներ էին թափված, իսկ Վինի-Թուխը բանաստեղծական տրամադրության մեջ էր: Նա մի կոն վերցրեց, նայեց ու ասաց ինքն իրեն՝ «Սա շատ լավ կոն է և չի կարող պատահել, որ ինչ-որ բանի հետ չհանգավորվի»: Սկզբում նա ոչինչ չէր կարողանում հորինել, իսկ հետո նրա մտքով ահա թե ինչ անցավ:

Եղևնու վրա աճում են կոներ,

Նրանցից մեկն էլ, Վինի-Թուխ, քոնն էր:

– Բայց սա այնքան ճիշտ չի, – ասաց նա, – որովհետև միշտ էլ ինչքան ասես կարող եմ կոն հավաքել: Բայց մենք իրար հետ շատ լավ ենք հանգավորվում՝ «կոներ-քոնն էր»:

Այստեղ նրա մտքով նոր երկտող անցավ:

Չարմանալի է, որ չար Գայլերին

Համով չի թվում կանաչ եղևնին:

– Գայլերն ու եղևնին այնքան էլ լավ չեն հանգավորվում, – բացատրեց Թուխը, – «Գայլերին-եղևնին», – և շարունակեց:

Իսկ Սկյուռնիկն ու այդ նույն եղևնին

Բարեկամներ են անբաժան ու հին:

Վինի-Թուխը արդեն մոտեցել էր կամրջակին: Եվ քանի որ ոտքի տակ չէր նայում, սայթաքեց, և կոնը դուրս պրծավ նրա թաթերից ու ընկավ ջուրը:

– Ափսո՛ս, – ասաց Թուխը, նայելով, թե ինչպես է կոնը կամրջակի կողմը լողում: Նա ուզում էր գնալ նոր կոնի հետևից, որը նույնպես կարելի կլիներ հանգավորել, բայց մտածեց, որ ավելի լավ կլիներ, եթե պարզապես նայի Գետին, սքանչելի օր էր: Վինի-Թուխը պառկեց փորին և սկսեց նայել Գետին, որ դանդաղ ու անշտապ գլորվում էր հեռուն...

Եվ հանկարծ կամրջի տակից հայտնվեց նրա կոնը:

– Ա՛յ քեզ բա՛ն, – զարմացավ Թուխը: – Ջուրն ընկավ մյուս կողմում, բայց այս կողմից է դուրս գալիս: Տեսես բոլոր կոնե՞րն են այդպես

անում:

Թուխը գևաց ու նոր կոներ հավաքեց:

Այո՛, դրանք էլ նույնն արեցին:

Այդ ժամանակ Թուխը միանգամից երկու կոն գցեց ու սկսեց սպասել, թե որը առաջինը կերևա: Նրանցից մեկը առաջինը դուրս լողաց կամրջի տակից, բայց քանի որ կոները շատ միանման էին, Թուխը չիմացավ, թե դա որ մեկն է՝ այն, որ մտքում պահե՞լ էր, թե՞ մյուսը: Ուստի հաջորդ անգամ նա գցեց մի շատ մեծ ու մի շատ փոքր կոն և ինչպես էլ կարծում էր՝ մեծը առաջինը երևաց, իսկ փոքրը կամրջի տակից դուրս լողաց վերջինը: Այնպես որ Թուխը շահեց միանգամից երկու անգամ, որովհետև մտածել էր, որ փոքրը վերջինը կերևա:

Եվ երբ Վինի-Թուխը գևաց տունն թեյ խմելու, նա արդեն հաղթել էր երեսուկվեց, իսկ պարտվել քսանութ անգամ: Մի խոսքով, հաղթել էր: Երեսուկվեցից հանք քսանութ և կիմանաք, թե նա քանի անգամ էր հաղթել:

Ահա այսպես ծնվեց այդ նոր խաղը: Միայն թե հետո սկսեցին խաղալ փայտիկներով, որովհետև փայտիկներն ավելի հեշտ էր տարբերել մեկը մյուսից:

Եվ ահա մի անգամ Վինի-Թուխը, Դնչիկը, Ճագարն ու Ճստիկ Ռոնն առավոտից տարված էին այդ խաղով: Ճագարի ազդանշանով նրանք փայտիկները ջուրն էին գցում, իսկ հետո գլխապատառ սլանում էին կամրջակի մյուս կողմը ու ներքև նայում, սպասելով, թե ում փայտիկը կերևա առաջինը: Ստիպված էին լինում երկար սպասել, որովհետև Գետն այդ օրը այնքան ալարկոտ էր, որ թվում էր, ընդհանրապես մտադիր չէ տեղից շարժվել:

– Իմը երևա՛ց, – ճչաց Ռոնն: – Չէ՛, իմը չի՛, սա ուրիշինն է: Սա քոնը չի՞, Դնչի՛կ: Ես կարծում էի իմն է, բայց իմը չի: Ահա՛ իմը: Չէ, իմը չի՛: Դա քոնը չի՞, Թո՛ւխ:

– Չէ, – պատասխանում էր Թուխը:

– Երևի իմ փայտիկը կորել է, – ասաց Ռոնն: – Ճագար, քո փայտիկը կորե՞լ է: Դնչիկ, իսկ քո փայտիկը կորե՞լ է:

– Նրանք միշտ էլ իրենց սպասեցնել են տալիս ավելի շատ, քան դուք կարծում եք, – ասաց Ճագարը:

– Հիմա նրանք ինչքա՞ն սպասեցնել կտան, – հարցրեց Ռոնն:

– Քոնը երևաց, Դնչիկ, – հանկարծ ասաց Թուխը:

– Իմը մոխրագույն էր, – ասաց Դնչիկը, չհամարձակվելով շատ կախվել, որովհետև Գետն ընկնելուց սարսափում էր:

– Այո, այո, արդեն տեսնում եմ, իմ կողմն է լողում:

Ամենից շատ ճագարն էր առաջ կախվել և խիստ զարմանում էր, որ իր փայտիկն էլի չի երևում: Ճաստիկ Ռուկն թռչկոտում էր տեղում ու լարած տիկնիկի նման անդադար ծվծվում էր՝ «Փայտի՛կ, փայտի՛կ, շուտ արի՛: Փայտի՛կ, փայտի՛կ, շուտ արի՛»: Իսկ Դնչիկը սոսկալի հուզվում էր՝ չէ որ առայժմ միայն նրա փայտիկն էր երևացել (Թուխի ասելով), իսկ դա նշանակում էր որ նա հաղթելու է:

– Հիմա դուրս կլողա, – ասաց Թուխը, – ուշադրություն՛ն:

– Համոզված ես, որ իմն է, – հուզված ճղճղաց Դնչիկը:

– Այո, որովհետև շատ մեծ է ու մոխրագույն: Ահա, ահա դո՛ւրս է գալիս: Շատ մեծ, մոխրագույն... Վա՛յ չէ, փայտիկ չի՛: Սա Իա-Իա՛ն է: Եվ իրոք: Կամրջի տակից դուրս լողաց Իա-Իան:

– Իա՛, – միաբերան կանչեցին բոլորը:

Այո, հանգիստ ու հանդիսավոր, չորս ոտքերը արժանապատվությամբ երկինք տնկած, Գետում լողում էր Իա-Իան:

– Սա Իան է, – հուզմունքից իրեն կորցրած, ծվծված Ճաստիկ Ռուկն:

– Մի՞թե, – պատասխանեց Իան: Նա ընկավ մի ոչ մեծ ջրապտույտի մեջ և երեք անգամ պտտվեց իր առանցքի շուրջը: – Ես էլ մտածում էի՝ «Տեսնես սա ո՞վ է»:

– Ես չգիտեի, որ դու էլ ես խաղում, – ասաց Ռուկն:

– Ես չեմ խաղում, – պատասխանեց Իան, – մտադիր էլ չեմ:

– Ուրեմն, ի՞նչ ես անում, – հարցրեց Ճագարը:

– Փորձիր գուշակել, Ճագար: Հո՞ղ եմ փորում: Սխա՛լ է: Թռչկոտում եմ կաղնու ճյուղերի վրա՞: Դարձյա՛լ սխալվեցիր: Սպասում եմ, որ ինձ օգնեն դուրս գամ Գետի՞ց: Հիմա ճի՛շտ է: Ճագարին մտածելու ժամանակ տվեք, և նա իսկույն գլխի կընկնի:

– Իա, – շփոթված ասաց Թուխը: – Իսկ մենք ինչ... Ուզում եմ ասել՝ մենք ինչպես... Դու կարծում ես, եթե մենք...

– Այո, – ասաց Իան, – իհարկե: Քո ենթադրություններից մեկը բացարձակ ճիշտ է: Շնորհակալություն, Թո՛ւխ:

– Նա անընդհատ պտտվո՛ւմ է տեղում, – ասաց Ճաստիկ Ռուկն, կլանված այդ տեսարանով:

– Իսկ ինչո՞ւ չէ, – սառը պատասխանեց Իան:

– Ես էլ լողալ գիտեմ, – հպարտությամբ ասաց Ռուկն:

– Բայց ոչ շրջանաձև, – ասաց Իան, – Շրջանաձևը լողի ամենաբարդ ձևն է: Ճիշտն ասած, ես այսօր մտադիր չեի լողորդությամբ զբաղվել, – շարունակեց նա, դանդաղ պտտվելով, – բայց քանի որ առիթ է եղել,

ապա, կարծում եմ, որ պտուտակածն թեթև շարժումը աջից ձախ... Կամ, ավելի շուտ, – ավելացրեց նա, ընկնելով հաջորդ ջրապտույտի մեջ, – ձախից աջ: Բուրոր հանգամանքներում, սա իմ անձնական գո՛րծն է:

Լռություն տիրեց: Բուրորը մտածում էին:

– Ես, կարծես թե, մի բան մտածել եմ, – ասաց վերջապես Թուխը: – Բայց համոզված չեմ, որ լավ բան եմ մտածել:

– Ես նույնպես, – ասաց Իան:

– Դուրս տուր, Թուխ, – ասաց Ճագարը: – Խոսի՛ր:

– Եթե մենք քարեր գցենք գետը, Իայի մի կողմում ալիքներ կբարձրանան, և այդ ալիքները Իային փ կհանեն:

– Դա շատ լավ Գաղափար է, – ասաց Ճագարը:

Վինի-Թուխը զվարթացավ:

– Չափազանց, – ասաց Իան: – Երբ ես ցանկանամ, որ ինձ քարկոծեն, Վինի-Թուխ, կհայտնեմ ձեզ:

– Իսկ եթե հանկարծ քարերը պատահաբար կպչեն Իայի՞ն, – անհանգստացավ Դնչիկը:

– Կամ էլ պատահաբար չկպչեն ինձ, – ասաց Իան: – Ծանր ու թեթև արա բուրոր հնարավորությունները, Դնչի՛կ, նախքան կսկսենք զվարճանալ:

Բայց Վինի-Թուխը արդեն բերել էր ամենամեծ քարը, որ կարողացել էր բարձրացնել և թաթերի մեջ առած, կռացել էր ջրի վրա:

– Ես չեմ խփի, Իա, ես պարզապես կգցեմ, – բացատրեց նա: – Այդ դեպքում ես արդեն չեմ վրիպի, այսինքն՝ ուզում եմ ասել, քեզ չեմ դիպչի: Չես կարող գոնե մի վայրկյան չպտտվել, որ կարողանամ նշան բռնել:

– Ոչ, ասաց Իան, – պտտվել ինձ դուր է գալիս:

Ճագարը զգաց, որ արդեն ժամանակն է դեկավարությունը իր ձեռքն առնելու:

– Թուխ, – ասաց նա, – երբ ես կասեմ՝ «գցիր», դու քարը կգցես: Իա-Իա, երբ ես ասեմ՝ «գցիր», Թուխը բաց է թողնելու քարը:

– Ծատ շնորհակալ եմ, Ճագար: Բայց, կարծում եմ, առանց քո օգնության էլ այդ կիմանամ:

– Թուխ, պատրա՞ստ ես, Դնչի՞կ, հեռացիր Թուխից, դու նրան խանգարում ես: Ռու, մի քիչ հեռ գնա: Բուրորը պատրա՞ստ են՞

– Ոչ, – ասաց Իան:

– Գցի՛ր, – գոռաց Ճագարը:

Թուխը բաց թողեց քարը: Լսվեց ուժեղ ճողփյուն, և Իա-Իան անհետացավ...

Շատ հուզիչ պահ էր, հատկապես դիտողների համար: Նրանք նայում էին աչքերը չռած: Նույնիսկ Դնչիկի փայտիկը, որ երևաց կամրջակի տակից, Ճագարի փայտիկից առաջ ընկած, նրանց այնպես չուրախացրեց, ինչպես կարելի էր սպասել: Իսկ հետո, ճիշտ այն պահին, երբ թուխն արդեն սկսել էր մտածել, որ, հավանորեն, ինքը սխալ քար է ընտրել կամ սխալ գետ, կամ էլ ոչ ճիշտ օր՝ իր Գաղափարի համար, առափնյա ծանծաղուտում ինչ-որ մոխրագուլյն բան երևաց: Կամաց-կամաց այդ բանը ավելի ու ավելի էր մեծանում... և, վերջապես, պարզ դարձավ, որ դա Իան է դուրս գալիս ջրից:

Համերաշխ աղմուկով՝ բարեկամները վազեցին Իայի մոտ: Նրան հրում էին ու քաշում, քաշում էին ու հրում, և վերջապես Իան չորս ոտքով կանգնեց ամուր հողի վրա:

– Օ՛յ, Իա՛, ո՞նց ես թրջվել, – տոտիկի ծայրով դիպչելով նրան, ասաց Դնչիկը:

Իան թափ տվեց իրեն ու խնդրեց, որ Դնչիկին բացատրեն, թե ինչ է տեղի ունենում, երբ ջրի մեջ են գտնվում բավականին երկար ժամանակ:

– Կեցցե՛ս, թուխ, – մեծահոգաբար ասաց Ճագարը: – Խոստովանում եմ, որ իմ ու քո գլխում իրոք հրաշալի Գաղափար ծնվեց:

– Ի՞նչ Գաղափար, – հարցրեց Իան:

– Քեզ այսպես ասի հանել:

– Ափ հանե՞լ, – զարմացավ Իան: – Ինձ ա՞փ հանել: Ինչ է, դուք մտածում եք, որ ինձ ա՞փ եք հանել: Այո՞: Ես պարզապես սուզվեցի: Թուխը վիթխարի քարը նետեց վրաս, և, որպեսզի խուսափեմ ծանր հարվածից, ես սուզվեցի ու դեպի ասի լողացի:

– Ճիշտ չի, – թուխին մխիթարելու համար նրա ականջին շշնջաց Դնչիկը:

– Ես էլ եմ կարծում, – անվստահ ասաց թուխը:

– Իան միշտ այդպես նեղացկոտ է, – շարունակեց Դնչիկը: – Անձամբ ես գտնում եմ, որ դու շատ լավ էիր մտածել:

Թուխը մի քիչ մխիթարվեց: Եվ իսկապես, եթե Արջի գլխում (որտեղ, ի միջի այլոց, ուղեղի փոխարեն թեփ է լցված) միտք է ծնվում, ապա շատ հնարավոր է, որ այդ միտքը գործնական թվա, քանի դեռ գլխում է, և բուլորովին ոչ այդպիսին, երբ դուրս է գալիս այնտեղից ու այն բուլորն են տեսնում: Բայց ինչ էլ որ լինեք, Իան եղել էր գետի մեջ, իսկ հիմա այնտեղ չէր, ուրեմն, թուխը ոչ մի վատ բան չէր արել:

– Ինչպե՞ս եղավ, որ ընկար ջուրը, Իա, – հարցրեց Ճագարը, Դնչիկի թաշկինակով սրբելով նրան:

- Ես չեմ ընկել...
- Ուրեմն, ինչպե՞ս...
- Ինձ վրա ՀԱՐՁԱԿՎԵՑԻՆ, – ասաց Իան:
- Օ՛ր, – ծվծվաց Ռուս, – քեզ հրե՞լ ես:
- Ինչ-որ մեկը ՀԱՐՁԱԿՎԵՑ վրաս: Գետափում կանգնած ես մտորում էի, մտորում էի, հույս ունեմ ձեզանից գոնե մեկին այս բառը ծանոթ կլինի, երբ հանկարծ ՌԻԺԵՂ ՀԱՐՎԱԾ զգացի:
- Իա՛, – հառաչեցին բոլորը:
- Դու համոզվա՞ծ ես, որ չես սայթաքել, – խոհեմաբար հարցրեց Ճագարը:
- Իհարկե՛, սայթաքել եմ: Եթե դուք կանգնած եք Գետի թեք ափին և ինչ-որ մեկը հետևից անսպասելի ՀԱՐՁԱԿՎՈՒՄ է ձեզ վրա, դուք կսայթաքեք: Ուրիշ էլ ի՞նչ կառաջարկեիք:
- Բայց ո՞վ էր, – հարցրեց Ռուս:
- Իան չպատասխանեց:
- Երևի, Վագրը, – անհանգստացած ասաց Դնչիկը:
- Լսիր, Իա, – հարցրեց Թուխը, – նա կատա՞կ էր անում, թե դիտավորյալ: Ես ուզում եմ ասել...
- Ամբողջ ժամանակ ինքս եմ այդ հարցը տալիս ինձ, արջուկ Թուխ: Նույնիսկ Գետի հատակին գտնվելիս, շարունակում էի մտածել՝ «Ի՞նչ է սա՝ բարեկամական կատակ, թե մտածված հարձակում»: Եվ երբ բարձրացա ջրի երես, պատասխանեցի ինձ՝ «Մութ գործ է»: Հուսով եմ, հասկանում եք, թե ինչ նկատի ունեմ:
- Իսկ որտե՞ղ է Վագրը, – հարցրեց Ճագարը:
- Բայց մինչ Իան կհասցնեք պատասխանել, եղեգնուտում աղմուկ լսվեց, և եղեգների միջից դուրս եկավ ինքը՝ Վագրը:
- Ողջույն բոլորի՛ն, – ուրախ ասաց նա:
- Բարև, Վագր, – պատասխանեց Ճստիկ Ռուս:
- Ճագարը հանկարծ սաստիկ փքվեց:
- Վագր, – ասաց նա, – բարի եղիր, խնդրում եմ, բացատրիր մեզ, թե ի՞նչ է տեղի ունեցել:
- Ե՞րբ, – հարցրեց Վագրը, փոքր-ինչ շփոթված:
- Երբ դու հարձակվեցիր Իայի վրա ու նրան զցեցիր Գետը:
- Ես նրա վրա չեմ հարձակվել:
- Հարձակվե՛լ ես, – մռայլ պատասխանեց Իան:
- Չէ, չեմ հարձակվել: Ես պարզապես հազում էի: Ես պատահաբար կանգնած էի Իայի հետևը և ասացի՝ «ՀՌՌՌՌ – ՕՓՓ – ՓՇՇՇՇՇՇ՛»:

– Ի՞նչ պատահեց, Դնչիկ, – հարցրեց Ճագարը, օգնելով նրան ոտքի կանգնել: – Ամեն ինչ կարգի՞ն է:

– Ես հանկարծակիի եկա, – դողացող ձայնով ասաց Դնչիկը:

– Այ, հենց սա էլ ես անվանում եմ ՀԱՐՁԱԿԵԼ, – ասաց Իան, – երբ անսպասելի ոստնում են սրա-նրա վրա: Խիստ անհաճո սովորություն է: Ես առարկություն չունեմ, թող Վագրը ապրի Անտառում, – շարունակեց նա, – որովհետև Անտառը մեծ է, և ցատկելու ու վազվզելու համար տեղ ինչքան ասես կա: Բայց ես չեմ հասկանում, թե ինչու նա պիտի Անտառի իմ փոքրիկ անկյունը գա ու ՀԱՐՁԱԿԵԼ վրաս: Մի բան, որ իմ անկյունում առանձնապես տեսարժան բան էլ չկա: Իհարկե, նրանց համար, ովքեր սիրում են ցուրտ, խոնավություն ու փշեր, այդ վայրը իր հմայքը ունի, բայց մնացած առումներով դա շատ սովորական անկյուն է: Եվ եթե որևէ մեկի խելքին փչում է հարձակ...

– Ես չեմ հարձակվել, ես հազացել եմ, – համառորեն ասաց Վագրը:

– Գետի հատակը սուզվողի համար դա միևնույն բանն է, – նկատեց Իան:

– Ուրեմն, այսպես, – ասաց Ճագարը, – այս առիթով ես միայն հետևյալը կասեմ... Ախ, ահա և Քրիստոֆեր Ռոբինը, ավելի լավ է թող նա ասի:

Քրիստոֆեր Ռոբինը քայլում էր արահետով այնպիսի արևոտ ու անամպ տրամադրությամբ, որ կարելի էր կարծել, թե տասնինն անգամ երկուսի պատասխանը գտնելը դատարկ բան է, և մտածում էր, որ եթե այս սքանչելի օրով բարձրանա ներքևի ճաղաշարի վրա ու կռացած Գետին նայի՝ ամեն ինչ-ամեն ինչ կիմանա աշխարհի մասին, իսկ հետո կպատմի Թուլիին, որը դեռևս ոչ բուլորը գիտե: Բայց երբ մոտեցավ կամրջին ու տեսավ իր բարեկամներին, հասկացավ, որ սա բուլորովին ուրիշ օր է, այնպիսի օր, երբ հարկավոր է ինչ-որ բան անել:

– Ահա թե ինչ է եղել, Քրիստոֆեր Ռոբին, – սկսեց Ճագարը: Վագրը...

– Այդպիսի բան չի եղել, – ասաց Վագրը:

– Նա չէր ուզում, իհարկե, հո չէ՞ր ուզում այդ անել, – ասաց Թուլիը:

– Նա պարզապես անհանգիստ է ստեղծված, – ասաց Դնչիկը:

– Վա՛գր, հապա փորձիր հարձակվել վրաս, – տաքացած հայտարարեց Ճասիկ Ռուն: – Իա՛, հիմա Վագրը կփորձի հարձակվել վրաս: Դնչի՛կ, ի՞նչ ես կարծում, ով...

– Դե՛, դե՛, – ասաց Ճագարը, – ես կարծում եմ, մենք կիրաժարվենք բուլորս միաժամանակ խոսելու մտքից: Հիմա էլ հետաքրքրում է, թե ինչ կասի Քրիստոֆեր Ռոբինը:

- Ես պարզապես հազացել եմ, – ասաց Վագրը:
- Եւ հարձակվել է, – ասաց Իան:
- Դե, գուցե մի քիչ հազակվել եմ, – ասաց Վագրը:
- Լռուժո՛ւն, – թաթիկը տնկելով պահանջեց Ճագարը: – Ի՞նչ է մտածում Քրիստոֆեր Ռոբինը: Սա՛ է հարցը:
- Դե, – ասաց Քրիստոֆեր Ռոբինը, լավ չհասկանալով, թե ինչի մասին է խոսք գնում: – Ես կարծում եմ...
- Դե՛-դե՛, – ասացին մյուսները:
- Ես կարծում եմ, որ հիմա բոլորս կգանք խաղալու Թուխի հնարած խաղը:

Այդպես էլ արեցին:

Եվ պատկերացնում էք, Իան, որ առաջ երբեք չէր խաղացել, բոլորից շատ էր հաղթում:

Իսկ Ճաստիկ Ռուն երկու անգամ Գետն ընկավ: Առաջին անգամ պատահաբար, իսկ երկրորդ անգամ դիտավորյալ, որովհետև տեսավ, որ Անտառից դուրս է գալիս Կենգուռն, և հասկացավ, որ միևնույն է, ստիպված է լինելու քնելու գնալ: Ճագարն ասաց, որ կգա նրանց հետ, իսկ Վագրն ու Իան գնացին միասին, որովհետև այդ խաղում («Հարկավոր է փայտիկը պտտացնելով գցել, եթե դու հասկանում ես, թե ինչ եմ ուզում ասել»), իսկ Քրիստոֆեր Ռոբինը, Դնչիկը և Թուխը մնացին կամրջի վրա:

Երկար ժամանակ նրանք անխոս նայում էին ցած, Գետին, և Գետը նույնպես չէր խոսում, որովհետև շատ խաղաղ ու արևոտ կեսօր էր:

– Վագրը, ընդհանուր առմամբ, հիանալի տղա է, – ծուլորեն ասաց Դնչիկը:

– Իհարկե, – ասաց Քրիստոֆեր Ռոբինը:

– Ընդհանրապես, բոլորս էլ հիանալի տղաներ ենք, – ասաց Թուխը: – Ես այդպես եմ մտածում, – ավելացրեց նա: – Բայց ես համոզված չեմ, որ ճիշտ եմ մտածում:

– Իհարկե, դու ճիշտ ես, – ասաց Քրիստոֆեր Ռոբինը:

[Գլուխ տասնհինգերորդ](#)